SỰ TÍCH TRẦU CAU

tranh truyện cổ tích Việt Nam

SỰ TÍCH TRẦU CAU

PHƯƠNG HUYÊN *kể*, THU HẰNG *vẽ*

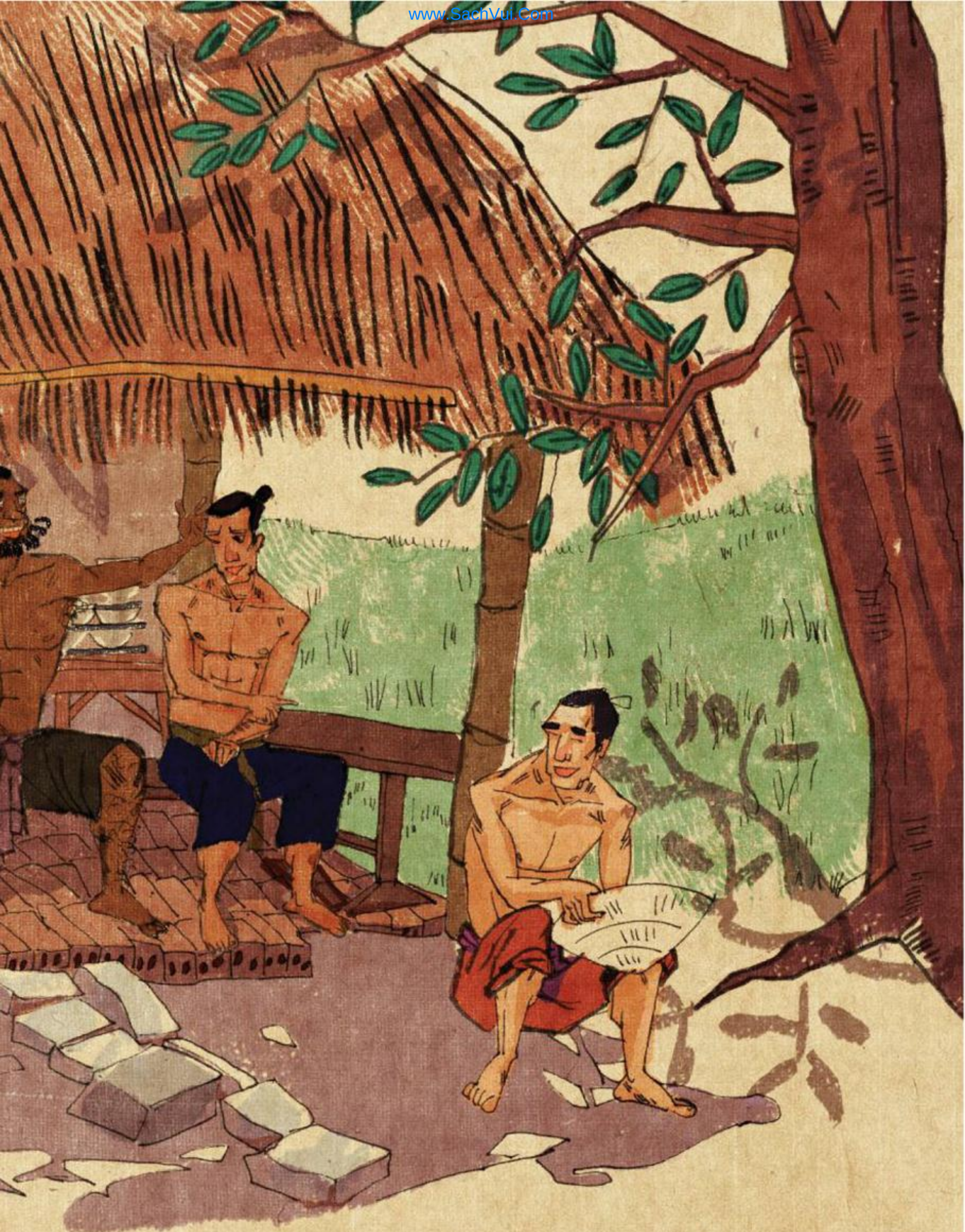
nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN
MỸ THUẬT

www.SachVui.Com

Ngày xưa, có hai anh em nhà kia, đều chăm chỉ ngoan ngoãn, chẳng may bố mẹ mất sớm, đành sống nương tựa vào nhau. Họ giống nhau như hai giọt nước, người ngoài không ai có thể phân biệt được.

www.SachVui.Com

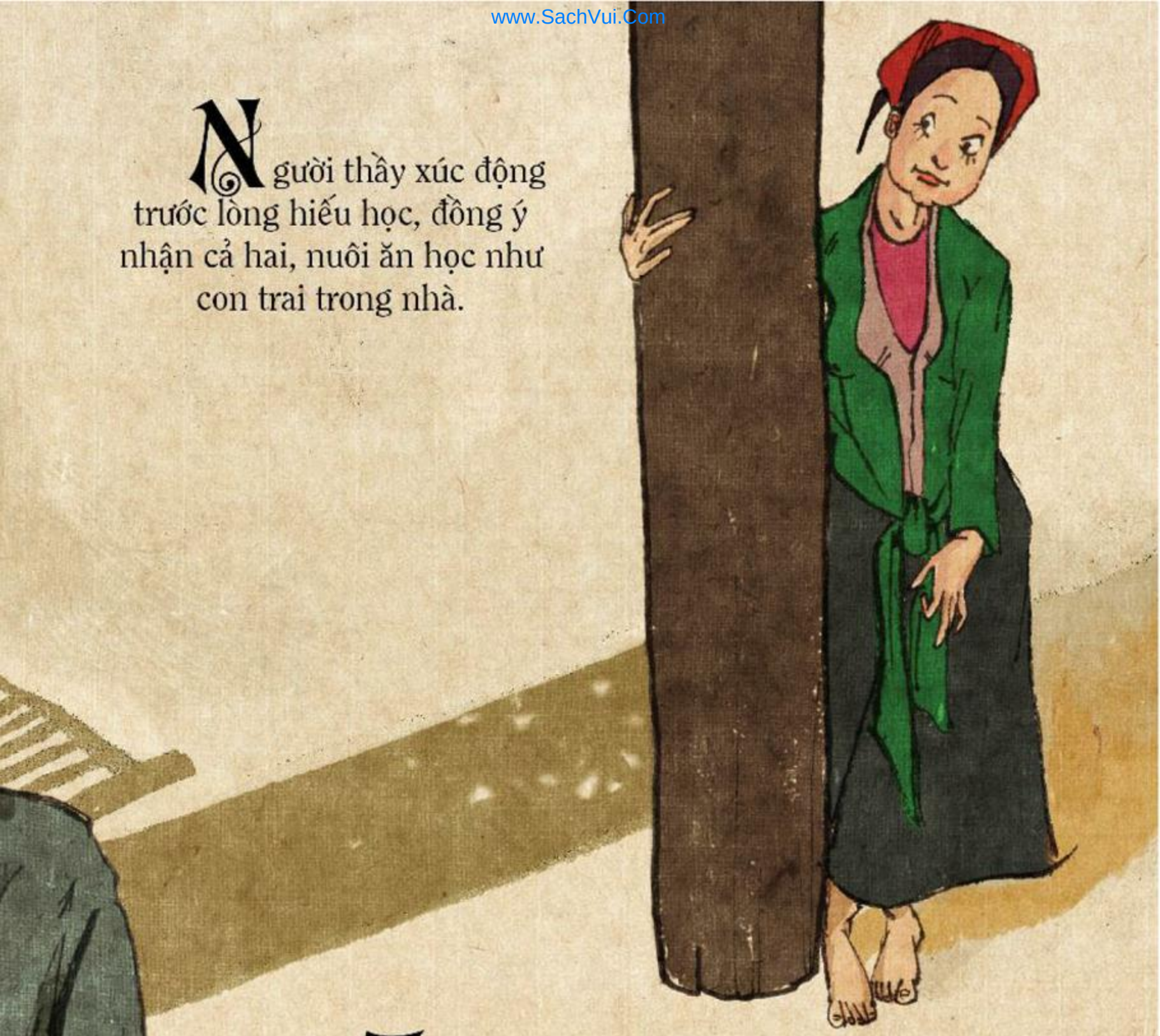
www.SachVui.Com

Người anh ham học, nghe tiếng một người thầy đức độ nên tìm tới xin thầy thu nhận làm học trò. Người em thấy anh đi học, cũng xin được theo học cùng.

www.SachVui.Com

Người thầy xúc động trước lòng hiếu học, đồng ý nhận cả hai, nuôi ăn học như con trai trong nhà.

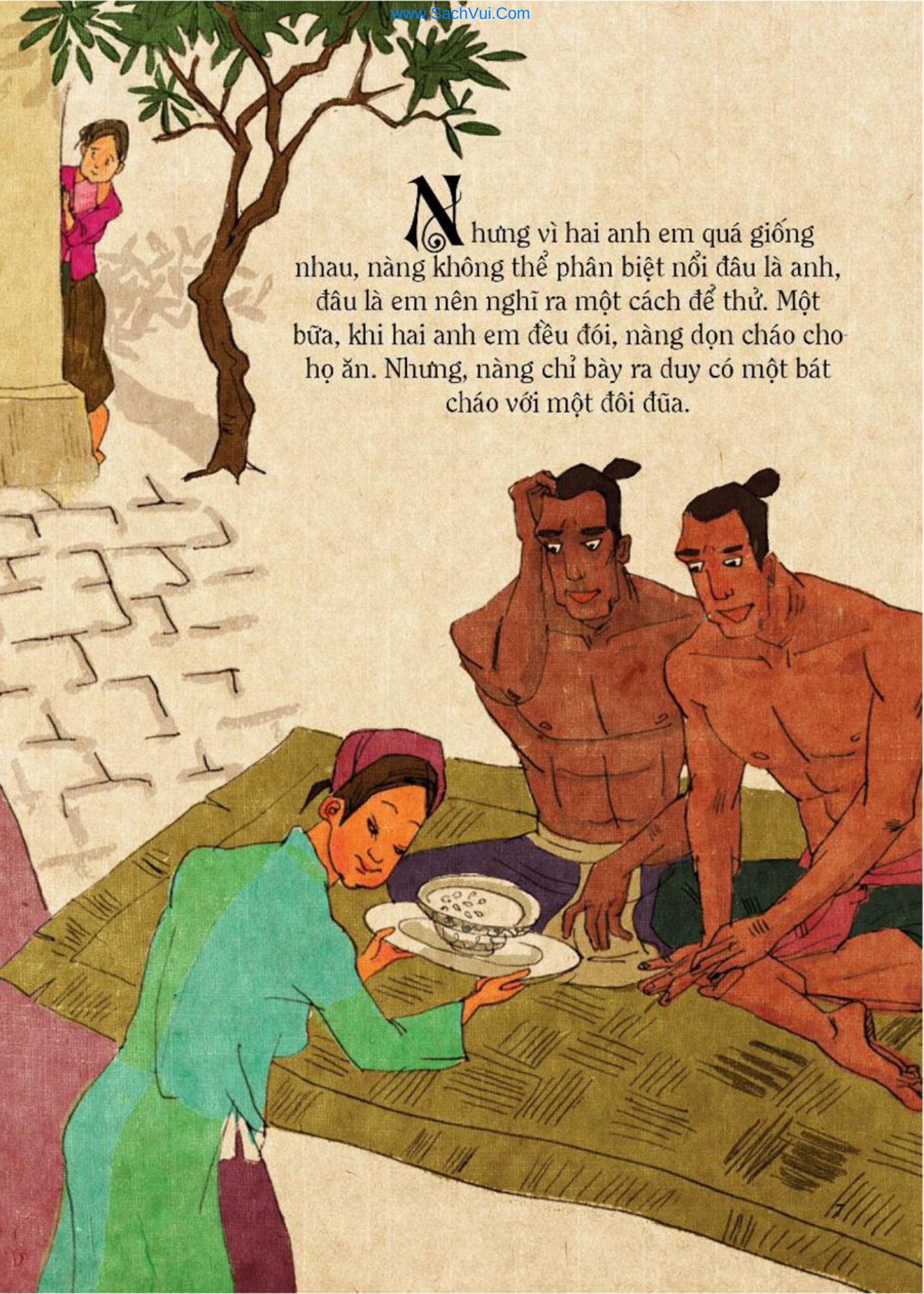

Thầy có một cô con gái đã tới tuổi lấy chồng, rất xinh đẹp. Cả hai anh em đều ngầm để ý đến. Về phần cô gái, nàng cũng quý mến hai anh em từ lâu.

www.SachVui.Com

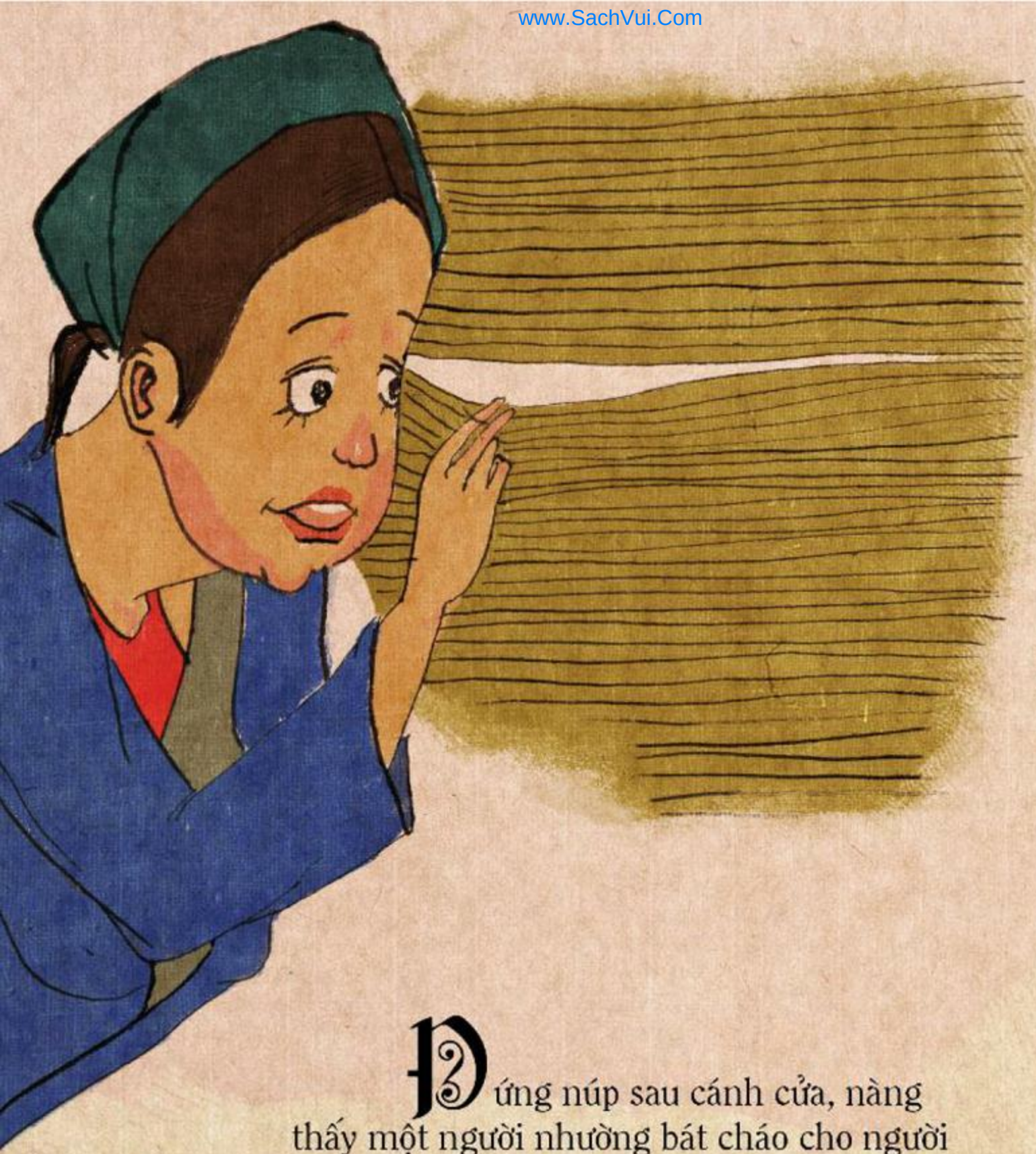

www.SachVui.Com

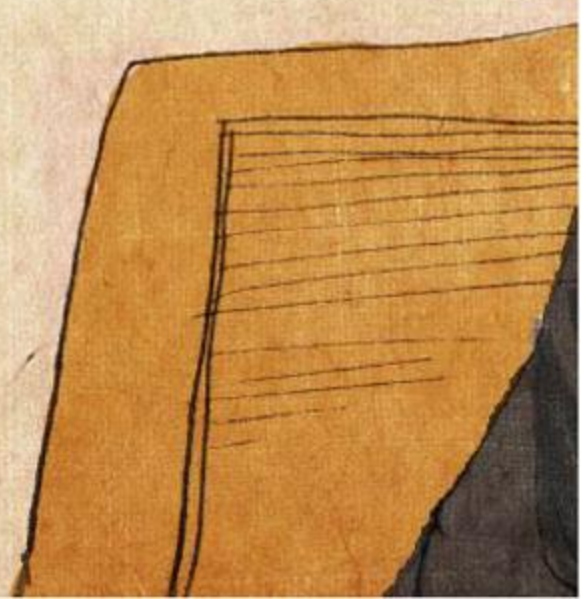

Nhưng vì hai anh em quá giống nhau, nàng không thể phân biệt nổi đâu là anh, đâu là em nên nghĩ ra một cách để thử. Một bữa, khi hai anh em đều đói, nàng dọn cháo cho họ ăn. Nhưng, nàng chỉ bày ra duy có một bát cháo với một đôi đũa.

www.SachVui.Com

Đứng núp sau cánh cửa, nàng thấy một người nhường bát cháo cho người kia. “Người biết nhường nhịn kia chính là anh,” nàng mừng rỡ cả quyết.

www.SachVui.Com

Từ đó, nàng tìm cách gặp gỡ riêng người anh. Tình yêu giữa họ bắt đầu đâm chồi nảy lộc.

Biết chuyện, cha mẹ nàng vui mừng vì con gái tìm được người như ý, gả nàng cho người anh, lại tặng riêng một căn nhà cho đôi vợ chồng trẻ. Người em cũng sống cùng anh chị.

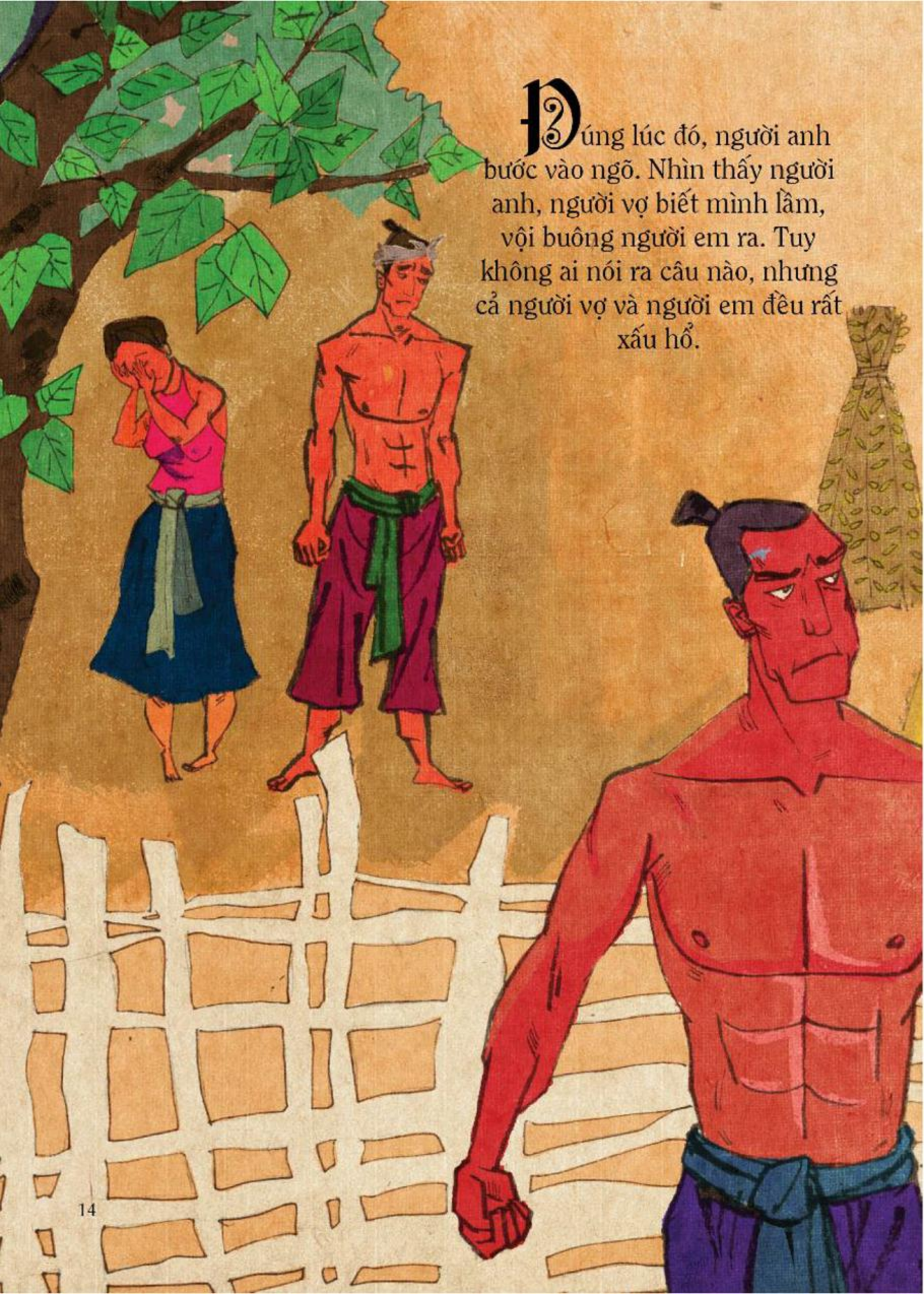

Từ ngày kết hôn, người anh ít quan tâm tới em hơn: hằng ngày, anh chỉ chuyện trò, vui đùa cùng vợ. Người em thấy thế thì rất tủi thân: chàng thường hay cáu gắt, buồn bực, nhưng người anh vẫn không để ý.

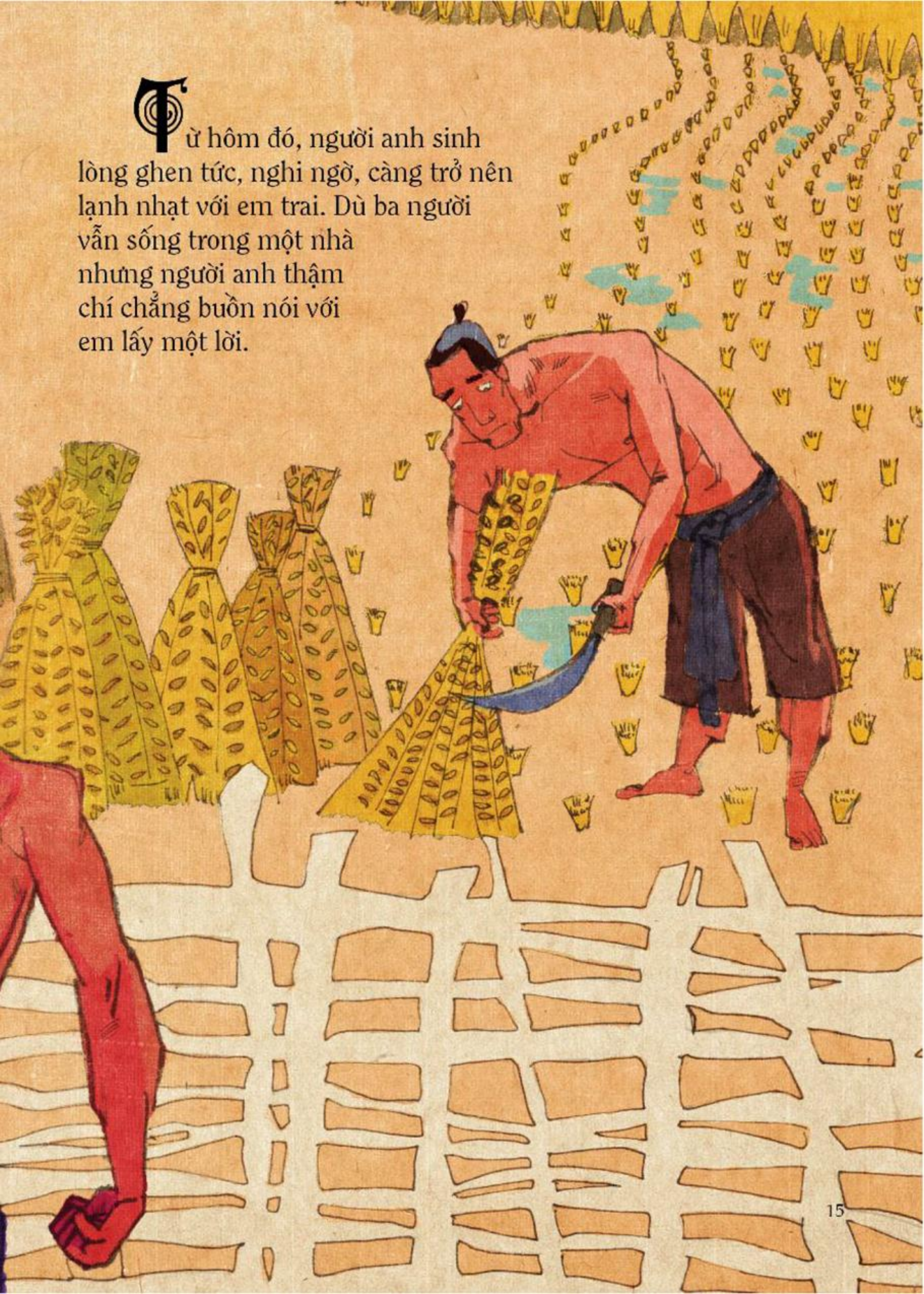

Một ngày nọ, hai anh em đi làm đồng. Xong việc, người em về nhà trước. Khi người em về tới sân, người vợ từ trong bếp thoáng nhìn tưởng là chồng mình, vui sướng chạy ra ôm chầm lấy.

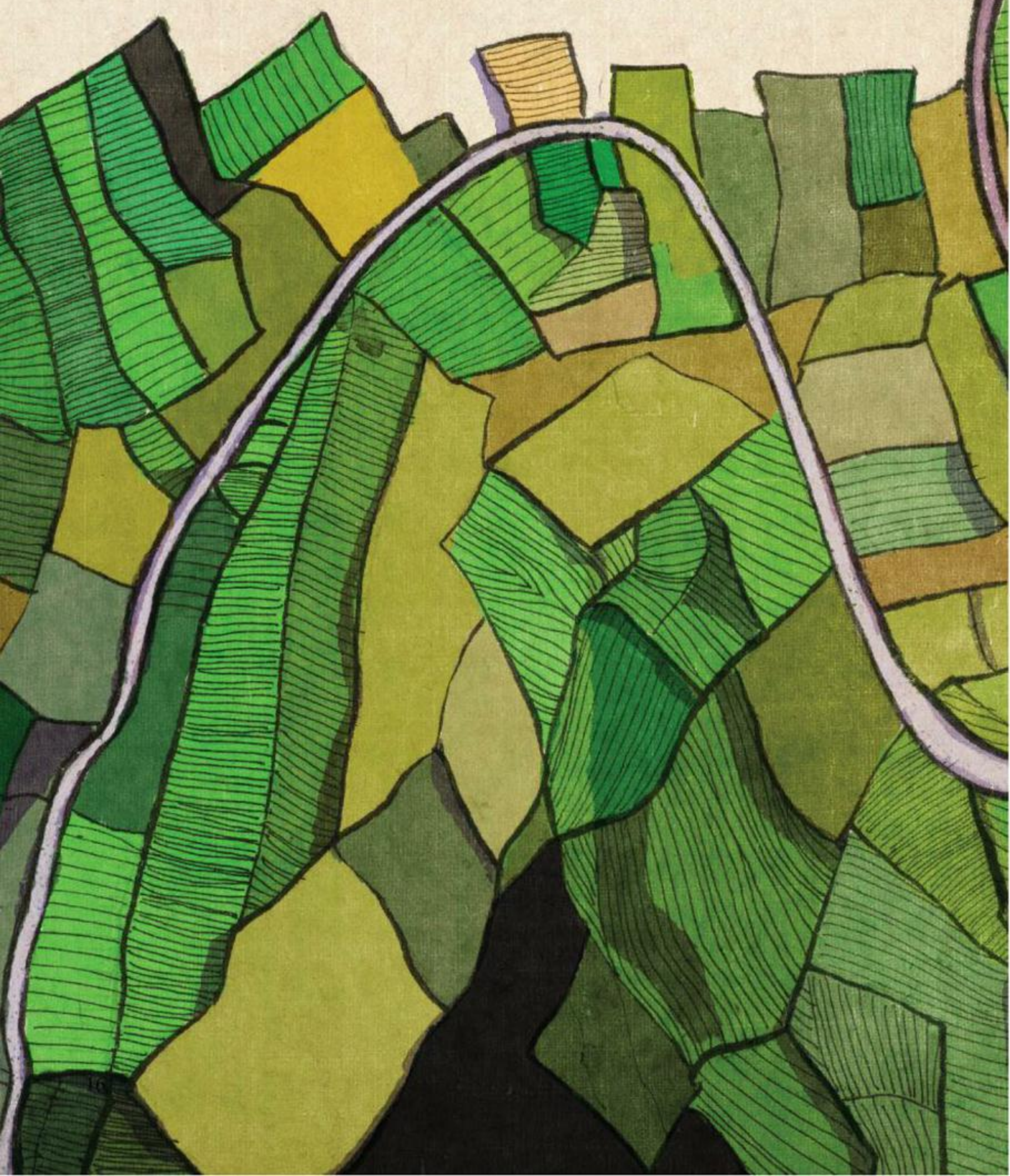

Đúng lúc đó, người anh bước vào ngõ. Nhìn thấy người anh, người vợ biết mình lầm, vội buông người em ra. Tuy không ai nói ra câu nào, nhưng cả người vợ và người em đều rất xấu hổ.

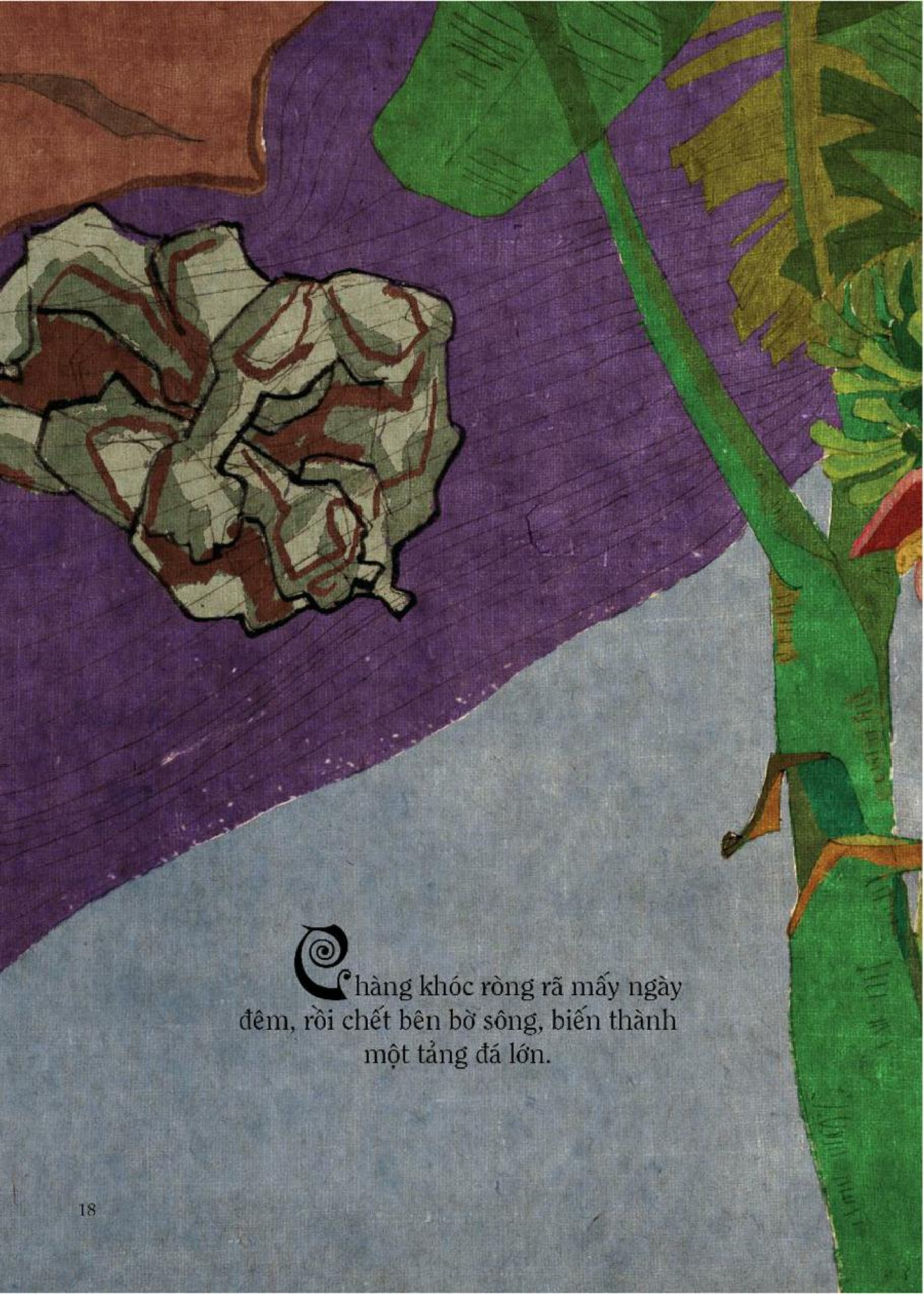
Từ hôm đó, người anh sinh lòng ghen tức, nghi ngờ, càng trở nên lạnh nhạt với em trai. Dù ba người vẫn sống trong một nhà nhưng người anh thậm chí chẳng buồn nói với em lấy một lời.

Người em vừa hổ thẹn vì chuyện chị dâu nhận lầm, vừa buồn rầu vì anh không còn thương yêu mình nữa. Chàng thao thức nhiều đêm, rồi cuối cùng quyết bỏ đi.

Chàng đi mãi, đi mãi, cho tới khi gặp một dòng sông lớn mênh mang, không thể vượt qua được. Chàng nhìn quanh, không thấy một bóng người hay chim thú. Chẳng biết phải đi đâu, chàng ngồi xệp xuống, òa lên khóc.

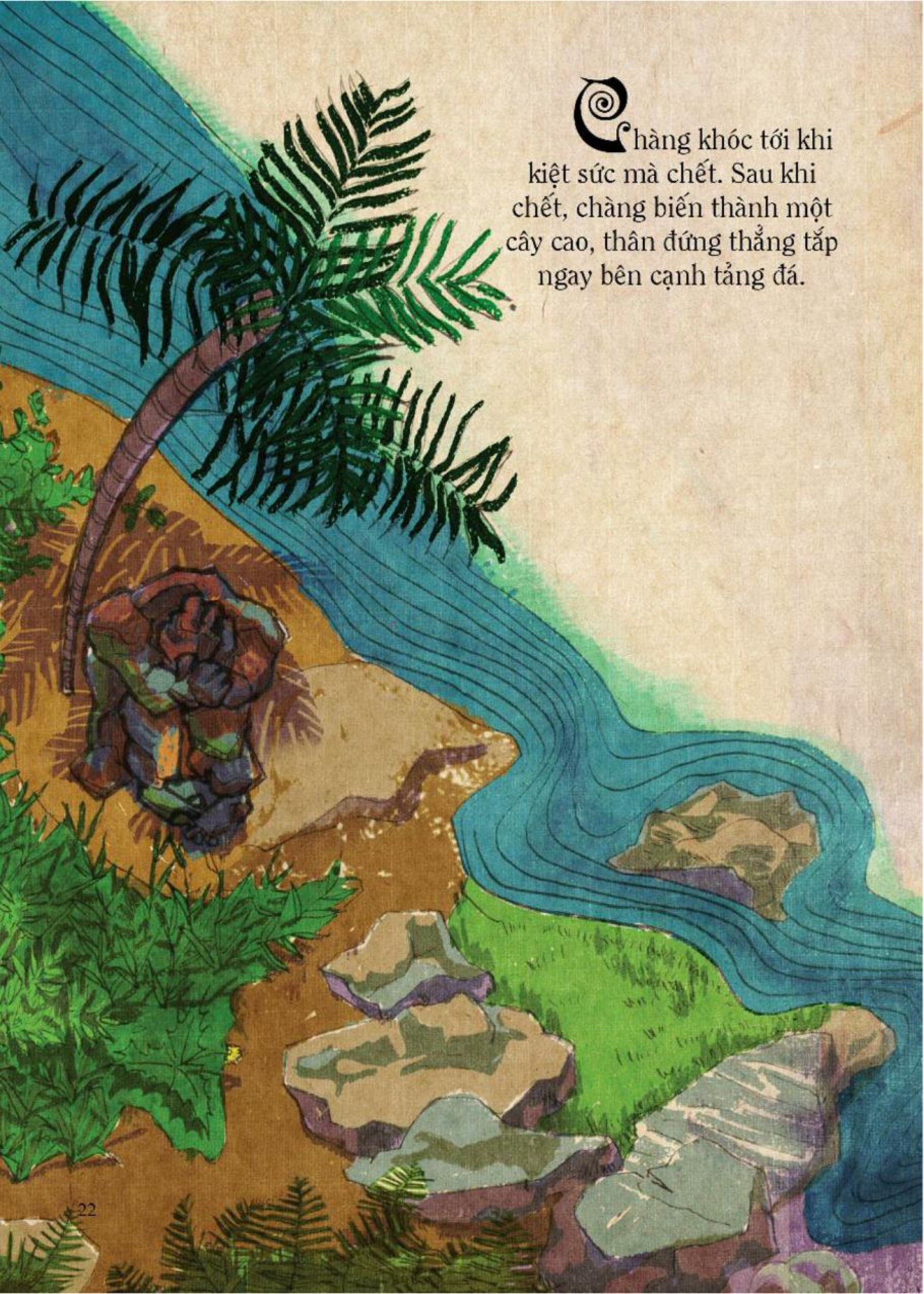
Chàng khóc ròng rã mấy ngày đêm, rồi chết bên bờ sông, biến thành một tảng đá lớn.

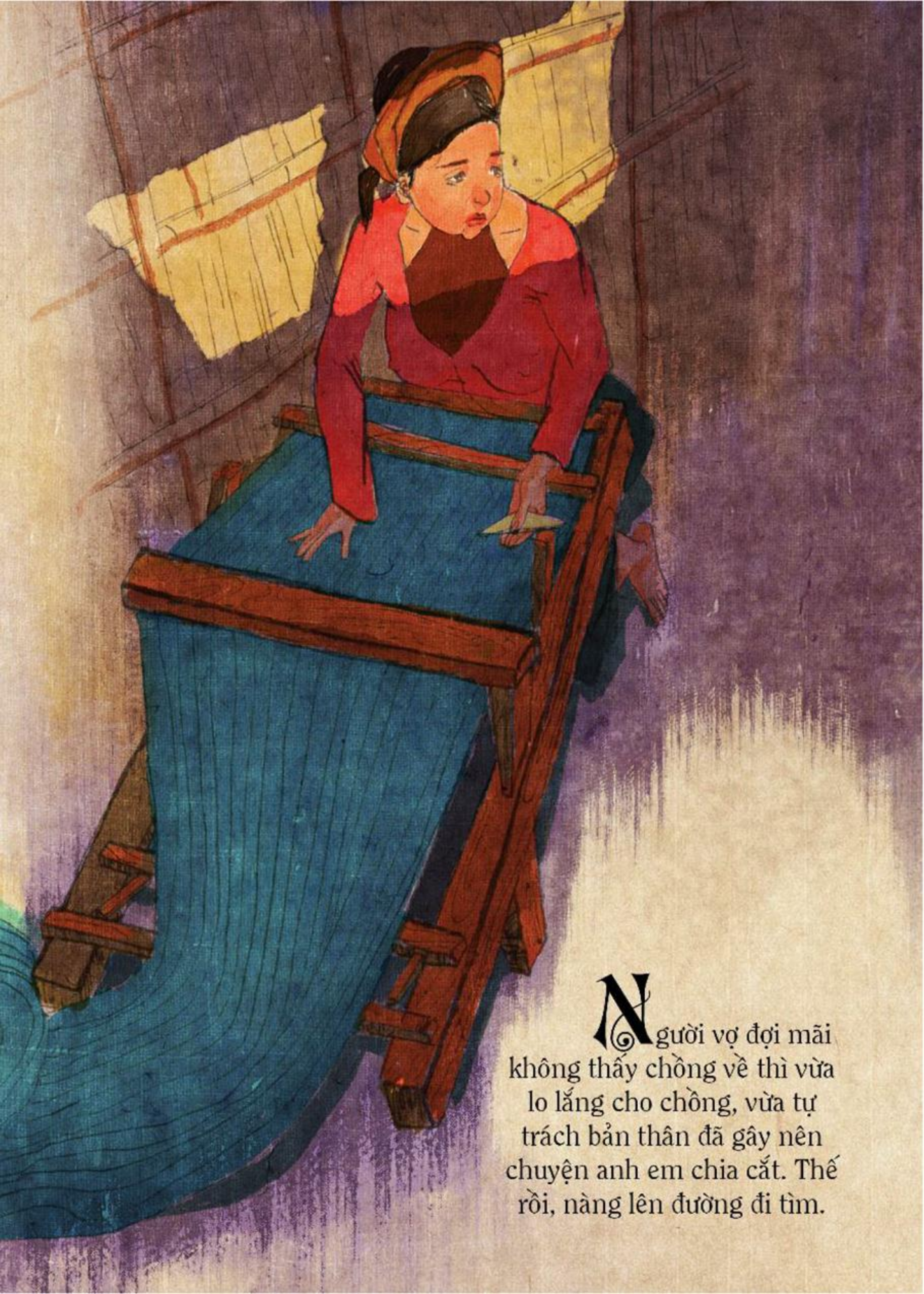
Sau khi người em bỏ đi mãi không thấy trở lại, người anh không lúc nào không tự trách mình. Chàng nuối tiếc những ngày anh em còn hòa thuận, và xấu hổ vì đã cư xử tệ bạc với em. Chàng bèn để vợ ở nhà, khăn gói đi tìm em.

Chàng vừa đi vừa dò hỏi, cuối cùng cũng tới bờ sông kia. Chàng sững sờ nhìn dòng nước lớn, loay hoay mãi không biết cách nào để vượt qua. Bất lực, chàng đành ngồi dựa vào tảng đá lớn mà khóc vì thương em và ân hận.

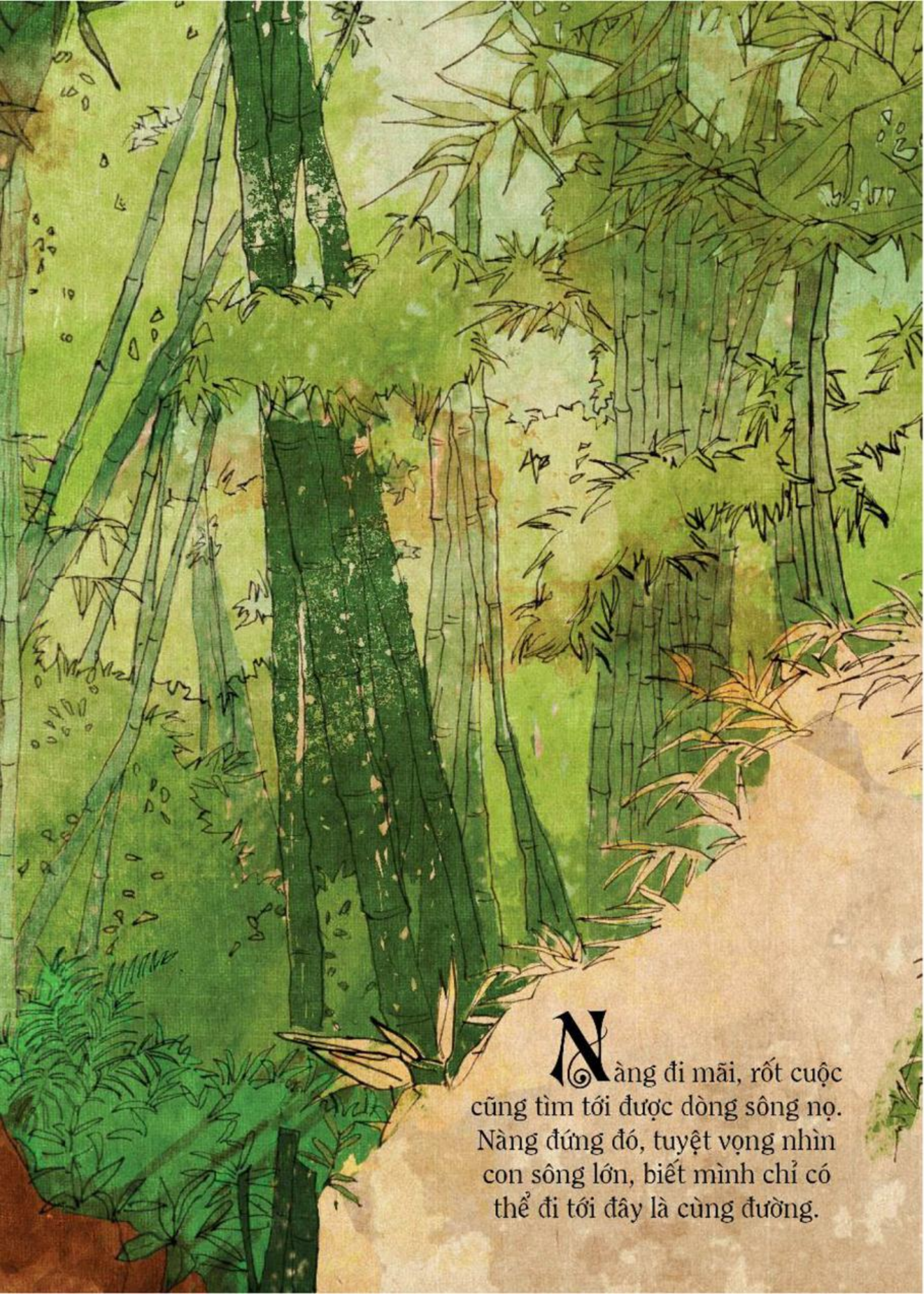

Chàng khóc tới khi kiệt sức mà chết. Sau khi chết, chàng biến thành một cây cao, thân đứng thẳng tắp ngay bên cạnh tảng đá.

Người vợ đợi mãi không thấy chồng về thì vừa lo lắng cho chồng, vừa tự trách bản thân đã gây nên chuyện anh em chia cắt. Thế rồi, nàng lên đường đi tìm.

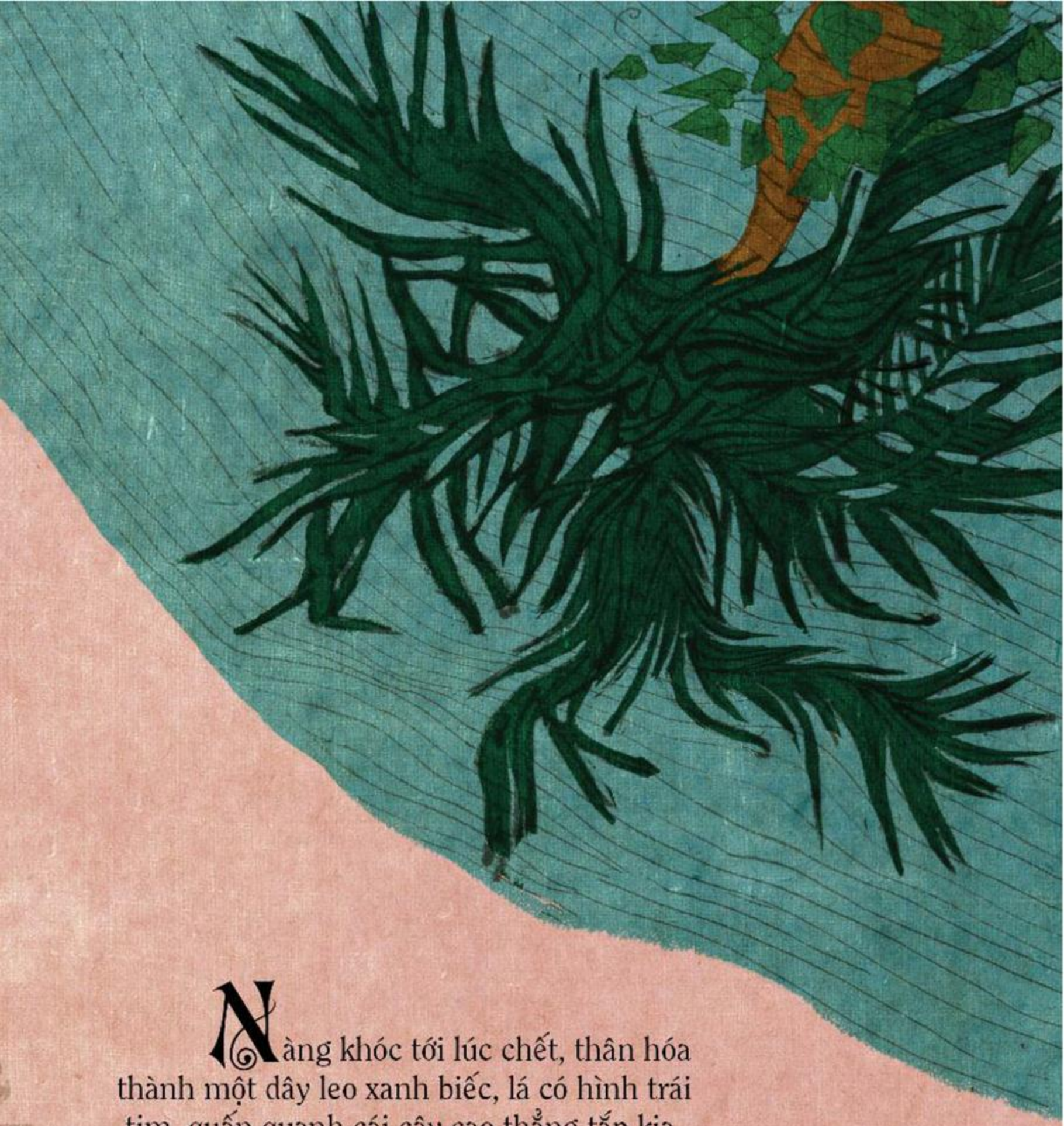

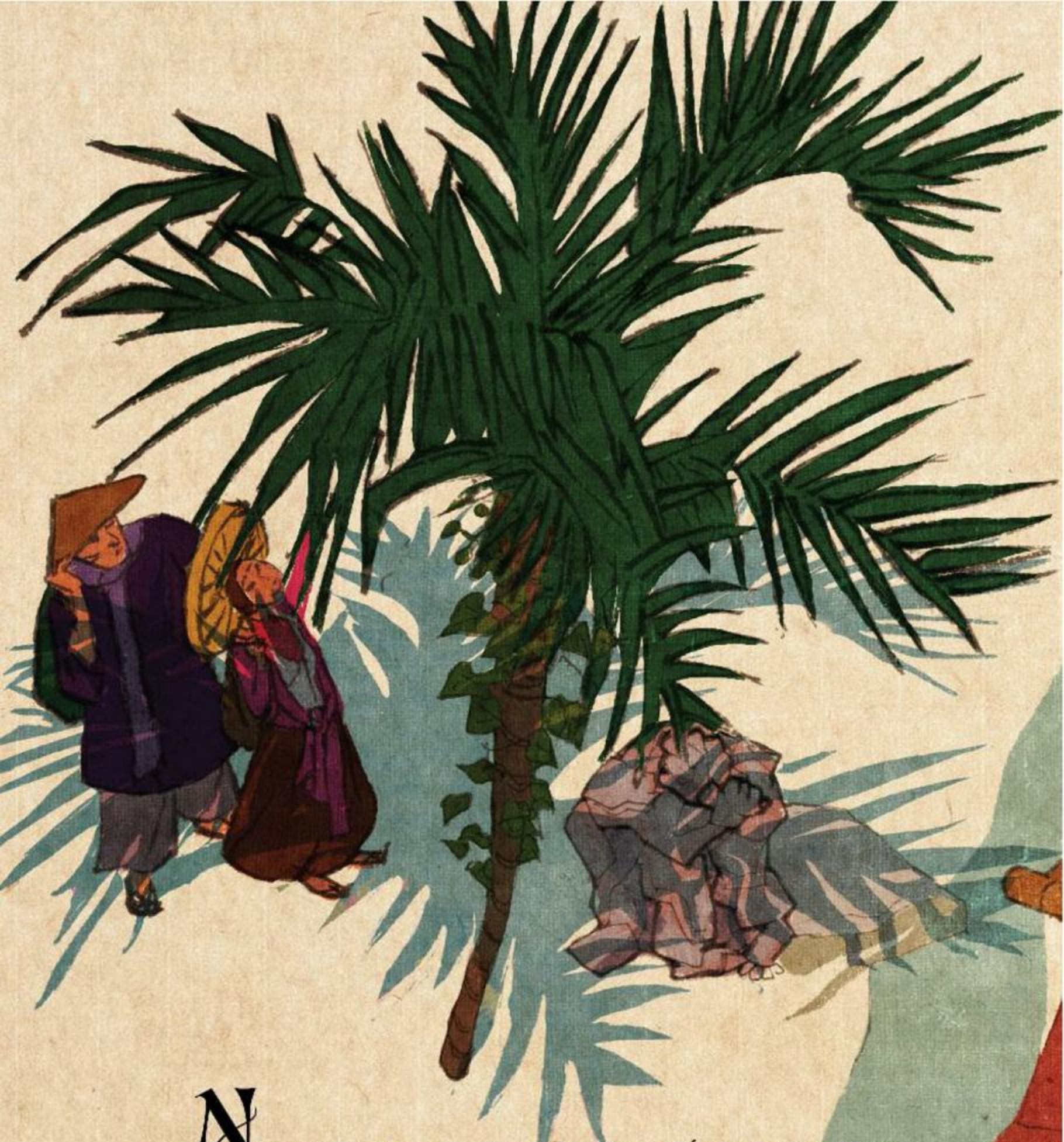
Nàng đi mãi, rốt cuộc
cũng tìm tới được dòng sông nọ.
Nàng đứng đó, tuyệt vọng nhìn
con sông lớn, biết mình chỉ có
thể đi tới đây là cùng đường.

Nàng đành ngồi dựa vào gốc cây, gối đầu lên tảng đá. Vừa cô đơn, sợ hãi, vừa không ngớt tự dằn vặt, nỗi niềm chồng chất giữa chốn hoang vu, nàng chỉ còn biết khóc sụt sùi.

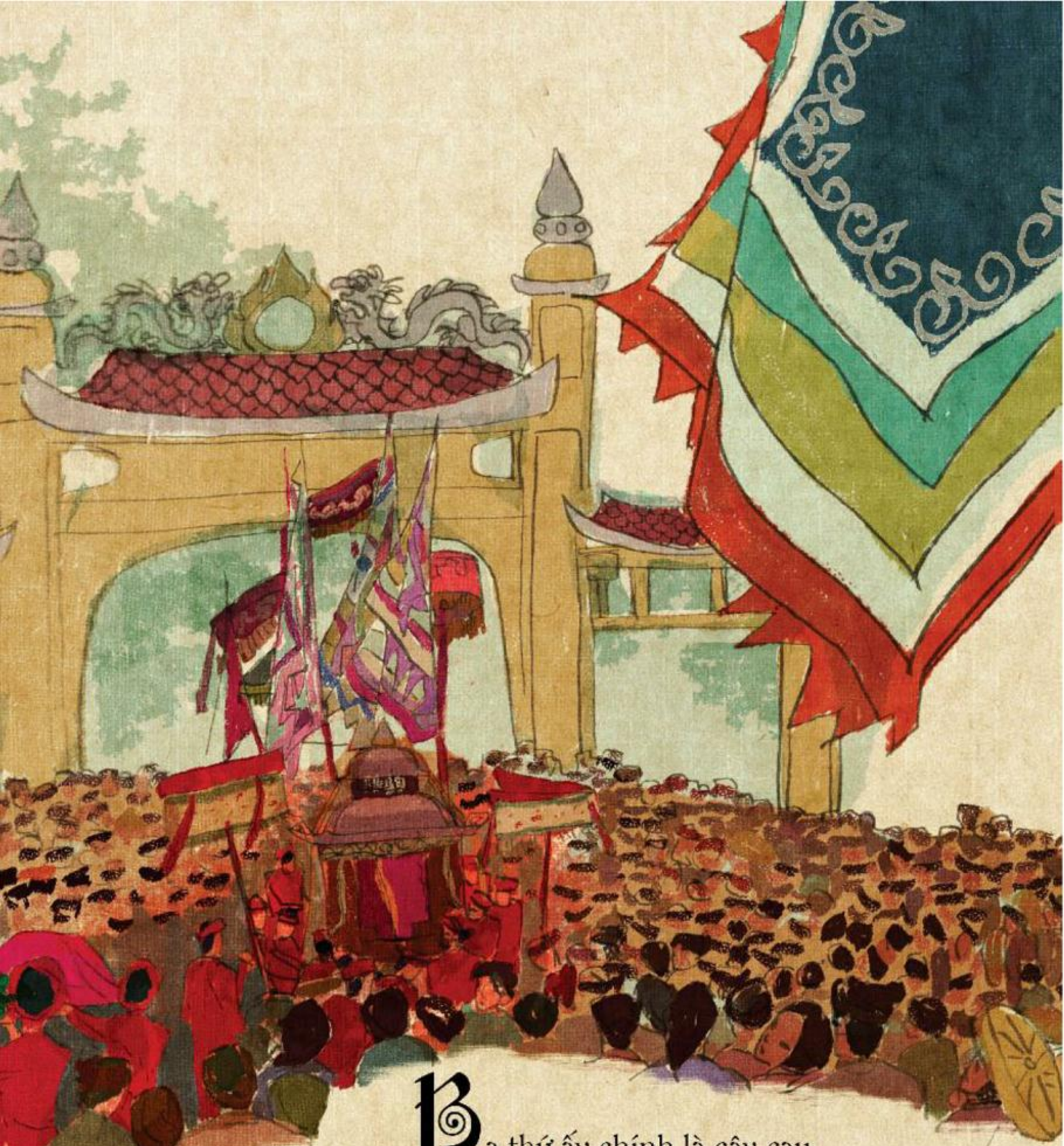
Nàng khóc tới lúc chết, thân hóa thành một dây leo xanh biếc, lá có hình trái tim, quấn quanh cái cây cao thẳng tắp kia.

Người dân trong vùng bèn lập miếu thờ. Vua Hùng đi tuần thú qua biết chuyện thì thương cảm lắm. Nhà vua sai lấy lá của dây leo cùng quả của cây cao để ăn thử thì thấy có vị cay, thơm... lại sai nung đá ra lấy bột để ăn cùng thì thấy trong người phấn chấn, mặt mũi hồng hào, môi đỏ tươi, nhổ ra nước thấy thắm đỏ như máu. Vua biết là vật quý, bèn cho lấy về để gây giống.

Ba thứ ấy chính là cây cau, dây trầu không và vôi. Khi đám cưới, lúc tang ma, trong các dịp lễ hội người dân lại ăn trầu cau và vôi để mọi người nhớ mãi bài học về tình nghĩa vợ chồng, anh em. Tục ăn trầu của người Việt cũng bắt đầu từ đó.

SỰ TÍCH TRẦU CAU

Bản quyền © Công ty cổ phần Văn hóa và Truyền thông Nhã Nam, 2010.

NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT
44B Hàm Long, Hoàn Kiếm, Hà Nội
ĐT: 04 38225473 - 04 39436126; Fax: 04 39436133

Chịu trách nhiệm xuất bản
ĐẶNG THỊ BÍCH NGÂN
Biên tập: Minh Châu
Trình bày: Kim Liên

In 5.000 cuốn, khổ 15 x 21cm tại Công ty CP In Truyền thông Việt Nam. Căn cứ trên số đăng ký kế hoạch xuất bản: 452-2010/CXB/03-24/MT và quyết định xuất bản số 292/QĐ-MT của Nhà xuất bản Mỹ Thuật ngày 2.8.2010.
In xong và nộp lưu chiểu quý III năm 2010.

Liên kết xuất bản và phát hành:
Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam
1B/IF1, Thái Thịnh, Đống Đa, Hà Nội
Điện thoại: 04.35146875 - Fax: 04.35146965
Website: www.nhanam.vn
Email: nhanambook@vnn.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh
Nhà 015 Lô B chung cư 43 Hồ Văn Huê,
Phường 9, Quận Phú Nhuận, TP Hồ Chí Minh
Điện thoại: 08 38479853 - Fax: 08 38443034
Email: nhanamhcm@hcm.fpt.vn